

кою, в Україні переважає дискримінація одностатевих стосунків. Через це законодавець мусить врегулювати це на законодавчому рівні, щоб підвищити правосвідомість українського народу, встановивши жорсткі санкції за дискримінацію, приниження, гоніння сексуальних меншин.

Література:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96 – ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Сімейний кодекс України від 10.01.2002 р. № 2947 – III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 25. – Ст. 135.
3. Лобашова О.Є. Особливості ціннісних орієнтацій подружжя залежно від типу шлюбу // Вісник психології і соціальної педагогіки – 2010. – № 3. – 54 – 58.
4. Магун В. Жизненные ценности населения Украины: сравнение с 23 другими европейскими странами. Ст. первая / В. С. Магун, М. Г. Руднев // Вестн. обществен. мнения: Данные. Анализ. Дискуссии. – 2007. – Т. 89, № 3. – С. 21–34.
5. Орач Є.М., Тищик Б.Й. – Основи римського приватного права: Навчальний посібник – Львів: Ред. – вид. відділ Львів. ун – ту, 2000. – 238с.
6. Легалізація одностатевих шлюбів у країнах світу. Довідка [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://goo.gl/W7qZFL>
7. Легалізація одностатевих шлюбів // Електронні петиції [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://petition.president.gov.ua/petition/7556>
8. Усиновлення дітей одностатевими парами [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dobrenok.com/ua/news/4528> – usinovlennya – ditey – odnostatevimi – parami.html

Засць Юлія Леонідівна,

*студентка 2-го курсу Інституту кримінальної юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник: к.ю.н., професор Калітенко О.М.*

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВА НА МАТЕРИНСТВО В УКРАЇНІ

Сімейні відносини – це ті суспільні відносини, які складають основу функціонування суспільства та які реалізуються як за допомогою правових норм, так і моралі. Сімейні відносини реалізуються за допомогою таких відносин як шлюб, відносини між батьками та дітьми, між усиновлювачем та усиновленим, тощо. Шлюб – це категорія сімейного права, яка складає відносини між чолові-

ком та дружиною, та з встановленням якого виникають взаємні права та обов'язки між ними.

Права дружини та чоловіка носять як особистий немайновий характер, так і майновий характер. Зокрема, я б хотіла детальніше зупинитися на особистих немайнових правах, а саме праві дружини на материнство.

Відповідно до статті 49 Сімейного кодексу України, дружина має право на материнство [1]. На мою думку ряду вчених – юристів таких як В.П.Мироненко [3,с.186], А.М.Нечаєва [4, с.104], «материнство – це стан жінки, яка має дитину». Цей стан виникає у момент народження дитини і припиняється з її загибеллю або смертю самої матері. Таке визначення важко назвати досить правильним, адже згідно з медичними трактуваннями, жінка стає матір'ю з моменту зачаття та до моменту пологів, які також потребують захисту з боку законодавства.

Готуючи дану статтю, у навчальній літературі часто зустрічалося визначення материнства як забезпечення законом можливості жінки здійснювати репродуктивну функцію, тобто народжувати дітей, утримувати їх та займатися їхнім вихованням. Жінка має можливість мати чи не мати дитину, яка найчастіше забезпечується її власними переконаннями, її волею та власним здоров'ям.

Отже, материнство – це фізіологічний та соціальний стан жінки з моменту зачаття (або застосування репродуктивних технологій) до смерті дитини або смерті самої матері.

А от зміст особистого немайнового права на материнство розглядається як правомочність матері мати чи не мати дитину. Як ми знаємо з теорії цивільного права, правомочність (зміст суб'єктивного цивільного права) полягає у можливості вільного вибору варіантів поведінки в рамках передбачених законом; у можливості вимагати від інших відповідної поведінки; у можливості у разі порушення свого права, звернутися за його захистом у відповідні державні органи: суд, органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Тобто можна зробити висновок, так як право на материнство є правом, то ніхто не може примушувати жінку до зачаття, народження дитини або навіть переривання вагітності штучним способом. Адже право не є обов'язком, виконання якого супроводжується примусом. Право – це можливість за бажанням дружини мати чи не мати дитину у шлюбі.

Також важливим питання у праві на материнство є переривання вагітності штучним способом. Законодавством стосовно переривання вагітності штучним способом закріплено лише строк протягом якого жінка може зробити «аборт». Відповідно до Закону України «Основи законодавства про охорону здоров'я», а саме статті 50 «Операція штучного переривання вагітності (аборт) може бути проведена за бажанням жінки у закладах охорони здоров'я при

вагітності строком не більше 12 тижнів [2]. У випадках, встановлених законодавством, штучне переривання вагітності може бути проведене при вагітності від дванадцяти до двадцяти двох тижнів. Перелік обставин, що дозволяють переривання вагітності після 12 тижнів вагітності, встановлюється законодавством». А от те чи повинна дружина у шлюбі сповіщати чоловіка про те, що вона буде робити аборт або те ж, в який період дружина повинна сповістити про уже зроблений аборт ніде не сказано. Такі моменти є дуже важливими у врегулюванні шлюбних відносин і їх упущення, яке є у сімейному законодавстві України, не є коректним, адже питання стосовно врегулювання майнових відносин у шлюбі врегулюванні досить детально [5, с.153].

Я погоджуюся з думкою науковців про те, що відносини стосовно реалізації права на материнство і права на батьківство носять дуже особистісний та інтимний характер, і здебільшого вони керуються нормами моралі, а право лише забезпечує законні варіанти поведінки. Проте на мою думку, врегулювання цих відносин є можливим. Наприклад, можна було б опрацювати практику вирішення справ, предметом суперечки яких було перепона реалізації права на материнство або батьківство. І ті рішення, які зустрічаються найчастіше, затвердити на законодавчому рівні для усунення суперечок стосовно того чи зобов'язана дружина народжувати дитину у шлюбі за наполяганням чоловіка, як повинні вирішуватися питання, які виникають у зв'язку з бажанням дружини чи чоловіка у перериванні вагітності штучним способом.

Мазур Тетяна Олександрівна,
студентка 2 курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Завальнюк С.В.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ЩОДО ОПІКИ ТА ПІКЛУВАННЯ

Опіка являється комплексним інститутом, так як, регламентується Сімейним кодексом України (далі – СК України) у главі 19 та Цивільним кодексом України (далі – ЦК України) у главі 6. У зв'язку з цим, коли застосовуємо норми цивільного та сімейного законодавства, що регулюють відносини щодо опіки, виникають певні колізії. А деякі питання, пов'язані з встановленням, здійсненням та припиненням опіки, залишаються невирішеними, що породжує певні труднощі при застосуванні опіки на практиці [1]. Особливості опіки були предметом досліджень деяких науковців. Так, за радянським цивільним правом окремі аспекти опіки вивчалися А. Пергамент [2]. Однак, незважаючи на на-